

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638261952/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

da fremsteg bestandigt for hans Sjæl det samme Billed, og han sang Stroferne:

»Hende vi elske, mens Hjerte! det slaacr,
Hende vi prise, mens Læben formaacr»,

med dobbelt Inderlighed.

Han mindedes, hvorledes han havde længtes efter den første Ferie, da han for sit Hjem skulde fremtræde i bele Glandsen som den unge Student fra Hovedstaden med de nye Ideer og de nye Forestillinger, hvorledes han higede efter at meddele sig, efter at vise hen paa et Liv, de derude ikke kjendte, fortælle om de nye Forbindelser, han havde sluttet, Studenternes Lærdom og Betydning i Samfundet, og tillige erindrede han, hvorledes der ikke var Nogen, hvem han higede saameget efter at have til Tilhørvinde som Margrethe.

Hans Forventninger opfyldtes, han følte, at den unge Pige med de barnlige Forestillinger saae op til Studenten med det frie Blik paa Livet, der alt havde lært saameget og kjendte saameget til Verden. Alle de unge Kontorister og Handelsmænd med de store Hænder og de spraglede Halstørklæder forstod han ganske at stille i Skygge. Og da han vendte tilbage til Hovedstaden, syntes han, at han paa den ene Maaned var bleven dobbelt saa mandig som før, og han sang de to Strofer af den smukke Studentsang med en vis triumferende Sikkerhed.

Margrethes Billede var vedbleven at snoe sig gjennem hans Tilværelse, ikke med nogen stærk, betagende Lidenskab, men som en lys, velgjørende Erindring, som han stundom søgte med mere, stundom med mindre Trang.

Og nu — ja det var Hovedpunktet i hans Drømmerier: »Hvad nu?» —

Christian var imidlertid langt fra indskrænket til at see Margrethe fra Kontorets Vinduer. Hun og hendes Moder vare næsten daglige Gjæster ovenpaa, og han selv indfandt sig ogsaa hyppigt i Konsistorialraadens Lejlighed eller i hendes private Lysthuus, hvor man i den varme Sommertid sad som i et af Husets Værelser.

Den gamle Frue holdt meget af af politisere, men hun kunde ikke faae sin Videbegjærighed stillet hos Kancelliraaden,